

Біблійний Прапор

*«Пошли Своє світло та правду Свою, - вони мене будуть провадити ...»
Псалом 43:3*

«Підійміть над Народами Прапора»

— Ісаї 62:10 —

ЗМІСТ:

Викуп за всіх	18
Поглянь та живи	23
Таємниця Господа	26
Біблійні питання	29
Надія світу не в місіях, а в Божому Царстві	30

Торнадо утворюються всередині потужних бурь, які, в свою чергу, формуються поблизу зіткнення теплого, вологого повітря з холодним сухим повітрям. Головним джерелом їхньої енергії є тепло, що міститься в теплій, вологій повітряній масі. Умови, в яких повстає буря, яка викликає торнадо створюються тоді, коли вологе, тепле повітря потрапляє в пастку під товстий шар холодного, сухого повітря через шар сухого, теплого повітря, що знаходиться між ними. Це шарувате розташування повітряних мас називається інверсією.

Коли чоло торнада порушується через фронт або порушення у верхніх шарах атмосфери, тепле, вологе повітря піднімається і проштовхується через товстий шар повітря, який його блокує. Тепле повітря піднімається по спіралі, оскільки приховане тепло вивільняється, коли волога, що міститься в ньому, конденсується. Під дією вітрів на різних рівнях атмосфери, повітря, яке обертається, набирає швидкості.

— Опрацьовано на основі джерел

ВСТУП ДО ЦЬОГО ВИДАННЯ

Допущення зла

НЕ ЛЕГКО визначити ступінь утиску, яким вражений наш сьогоднішній світ. Вражаючі сцени страждання та боротьби атакують нас кожен день.

Клопоти, нещастя, зло – як би ми їх не назвали, їх є дуже багато навколо нас. Вони не хочуть уступати. Це проблеми як національного характеру, так і особисті. Вони повстають на полі боротьби, в залах засідань, в шкільних бійках. Вдаряють з повітря і вибухають на землі. У всіх своїх формах зло є деструктивним. Воно нищить спокій народу, суспільства і спокій серця особи. Зло не відрізняє старшого від молодшого: воно атакує дитячий вік і краде задоволення у похилого віку. *Його коренем є гріх.*

Допущення зла є найважчою для розуміння і найважчою для пояснення з усіх біблійних доктрин. Не розуміючи цієї доктрини, мільйони відходять в бік атеїзму, матеріалізму та байдужості. Хоч політики та дипломати шукають вирішення міжнародних та міжетнічних конфліктів, а економічні чарівники благають про успіх для народного збагачення, щоденні страждання тривають та посилюються.

У світі, щораз більше бездушному на сцені смерті та руйнувань і закоханому в зовнішні ознаки поступу та технічні здобутки, до такого простого припущення, що джерелом усіх наших клопотів може бути стан гріха та дисгармонії з Творцем, ставляться з погордою.

Дві статті цього видання представляють два аспекти однієї теми: Христової жертви за гріх – перша з них («Викуп за всіх») з об'єктивної точки зору, і говорить, як ця найбільша з усіх транзакцій заспокоює актуальну потребу; друга, взята з історії Ізраїлю («Поглянь і живи»), описує грішника, що стоїть перед протиотрутою від гріха.

ВИКУП ЗА ВСІХ

ВІД ЧОГО ЗАЛЕЖИТЬ НАШЕ МАЙБУТНЄ ЖИТТЯ і добробут всього людства, як раси, так і окремих її представників? Більшість з нас погодилася б, що – якби

це тільки було можливе – повне та незмінне відвернення нинішнього процесу вмирання та звільнення з самого *стану* смерті, більше ніж інші чинники, усунуло б з людства най-

більшу причину жалю і розпачі та започаткувало б нову еру надії.

«Якби це тільки було можливе!» Часто так реагують ті, що чують біблійну звістку про Випуск, але не мають віри, щоб повірити в неї. Однак, це Божественне забезпечення з метою визволення людини зі смерті – не ефект людських побожних прагнень. Це вияв любові Творця до Його створіння, а Випуск є центральним пунктом Божих планів та намірів благословення всього людства.

Початкові розділи Книги Буття показують, що Боже діло в створенні людини було досконале; однак Адам, будучи наділений вільною моральною волею, повстав проти закону свого Творця і через самоволлю стягнув на себе вирок, визначений за непослух: «Напевно помреш» (Бут. 2:17 – або правильно: «Умираючи, помреш»). Не лише сам Адам був ним діткнений, але і його потомство, народжене після винесення вироку, також розділило участь в цій карі. Вони також були піддані смерті та грішним схильностям, що їх спричинювали (Рим. 5:12). Отже ми бачимо, що оскільки Адам продався гріху, щоб задовольнити свою самоволлю, то все його потомство є в рабстві гріха. Стародавній цар Давид засвідчив: «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Пс. 50:7), і такі умови все ще панують в наші дні.

ЗАГАЛЬНЕ ЗІПСУТТЯ

Наслідком Адамового переступу є загальне зіпсуття, яке простягається на цілий людський рід так, що «нема праведного ані одного». Але не можна сказати, що якась особа є безнадійно зіпсована в усіх відношеннях та цілком позбавлена будь-чого доброго чи гідного схвалення.

Загальне зіпсуття, яке уражає нас усіх, є настільки очевидне, що ми без жодних проблем знаходимо ту його частину, яку самі успадкували в наших власних характеристиках, а також зауважуємо його в інших. Це пошкодження первісної людської досконалості набирає численні та різноманітні форми, а грішна схильність однієї людини може бути менш виражена в іншій, яка має інші вади характеру. Деякі є менше зіпсовані, аніж інші, маючи первісну моральну Божу подобу не так сильно спотворену та затерту. Однак генетична спадковість впливає на кожну дитину Адама без винятку.

Її ознаки можна зауважити навіть у дітей. Впертість та невгамовна наполегливість часто проявляється в немовлят лише кількох тижнів. Батьки повинні бути дуже терпеливими, уважними та сумлінними в коригуванні своїх дітей, в той же час співчутливо пам'ятати, що, власне, ті риси, які вимагають виправлення, можуть бути успадковані від них. Батьки, котрі є християнами, мають біблійний наказ: «Привчай юнака до дороги його», і ці моральні вказівки повинні бути дані в найбільш люб'язний та в найбільш тактовний спосіб (Прип. 22:6).

ГНОБИТЕЛЬ

Пам'ятаючи про факт гріха, його загальне панування та походження, ми зауважуємо силу слів Апостола, котрий уособлює гріх в тиранічному правителі, та представляє людство як невільників гріха, котрі отримують заплату – «Бо заплата за гріх смерть» (Рим. 6:23). Ми визнаємо, що Бог не винний у цьому поневоленні, але, як Святе Писання заявляє, через непослух однієї людини всі потрапили під владу гріха та були піддані його заплаті – смерті.

Хоч сама смерть є згадана як повна та остаточно заплата, то в процесі помирання ми всі зазнаємо болів та страждань, труднощів та вад – фізичних, розумових та моральних – накинених великим гнобителем, гріхом. Як стогнуче створіння, що страждає разом у болях, ціле людство прагне визволення (Рим. 8:19,22). Деякі з нас кличуть до Бога про поміч, очікуючи спасіння від гріха і смерті та відчуючи велике прагнення справедливості та життя.

Бог хоче нас навчити дуже ґрунтовної лекції про «надмірну» гріховність гріха (Рим. 7:13, Хом.), про його гіркоту та прикрість а також про відсутність надії на будь-яке інше визволення, аніж те, яке Він приготував. Особистий досвід доказує, що ми самі не в змозі звільнитися з цієї неволі, тому що це вимагає сили, якої з природи ми не посідаємо. Коли ми сподіваємося допомоги від інших, то помічаємо, що ніхто не приходить, та й не може цього зробити з тієї простої причини, що *усі* є невільниками, *усі* запродані гріхові й «нема праведного ані одного», тому що «всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:10,23).

Кожен з нас, хто відчуває неволю і прагне свободи, може без проблем зрозуміти наше справжнє становище, що наша єдина

надія є в Бозі. І нам не варто боятися, що Той Самий, хто сам виніс смертний вирок, не може або не хоче анулювати цього покарання; наберімося відваги, бо хоча ми можемо бути впевнені, що Бог не порушить Своїх власних справедливих законів, ані не переступить своєї прикмети справедливості, однак Його любов та мудрість, набагато більша, ніж наша власна, напевно знайде спосіб, щоб виконати те, що нам здавалося б неможливим.

І дійсно, так є: коли не було жодного іншого співчутливого ока, ані жодного спасаючого рамена, Бог Сам змилювався, а Його рамено (Його сила в Христі) принесло порятунок (Пс. 68:21; 98:1,2). Але в який спосіб? Як буде Бог спасати? Як Він може залишитися справедливим, і разом з тим звільнити Свої засуджені створіння з-під вироку Його власного права? Слова Святого Павла в 1 Кор. 6:20 дають відповідь: «*Бо дорого куплені ви*». Бог постановив, що всі, хто був проданий в рабство гріха та смерті через непослух їхнього прабатька, Адама, мають бути куплені великим Спасителем, який звільнить усіх, хто прийме справедливі Божі умови та обставини.

ВІДПОВІДНА ЦІНА

Як *непослух* був причиною того, що на початку людина була продана гріхові та смерті, так викуп, відповідно, є результатом *послуху* Ісуса аж до смерті. Суть цього викупу або набуття показана в значенні слова «викуп»: *відповідна ціна*. Це єдина ціна, за яку людство може бути куплене, і в кожному значенні цього слова вона має відповідати тому, що було втрачене через перший гріх.

Адам був досконалою людиною перед тим, як згрішив. Тому, хто б не був його відкупителем, він також мав бути досконалою людиною. Ангел чи архангел не міг бути викупом, ані жодна з нижчих тварин не могла запевнити цього для упавшої людини. Бог в Своєму правосудді влаштував справу таким чином, що тільки *інша досконала людина* могла забезпечити точну відповідну ціну, щоб заплатити борг, належний Божій справедливості, звільнити Адама та весь людський рід від осуду смерті і дати надію світові.

СПАСИТЕЛЬ

Щоб приготувати велику жертву за гріх, в гармонії з Божественною мудрістю та планом «Єдинородний від Отця», «повний бла-

годаті та правди» (Ів. 1:14), представив Себе волі Отця. Це вимагало від Нього пониження Себе та перенесення з Його славної природи та стану до нижчої природи та стану людини – не до впавшого стану грішного світу, а до позиції людини перед тим, як непослух стягнув на неї Божественний вирок.

Слухняний цьому розпорядженню, наш Господь Ісус «стався тілом» – став тієї ж природи, що й ті, які були продані в рабство гріха. Він не мав частки в гріху, ані не успадкував недосконалості, що з нього виникає. Але Апостол заявляє, що Він став: «мало чим уменшеним від Анголів *зادля перетерплення смерті*, і був увінчаний честю й величністю; щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за кожну людину» (Євр. 2:9, KJV).

Коли наш Господь з'явився в цьому пониженому стані як людина, покидаючи Свою оригінальну духовну природу, з усією її славою, Він не *помер* в тому процесі. Його зміна до земного стану не вимагала, щоб Він втратив життя, але щоб те Його життя було *перенесене* в істоту людської природи – «народився від жінки» (Гал. 4:4). Таким чином «Слово сталося тілом» (Ів. 1:14).

Хоча єдиною ціллю Його приходу на Землю була смерть, це була *людина Христос Ісус*, вже не духовна істота, який дав самого Себе на викуп за всіх (1 Тим. 2:5,6). Позбуття тієї слави, яку Він мав у Отця ще до того, як був створений світ, і Його зміна на «убогого» заради нашої користі, були тільки підготовкою до великої жертви, яка слідувала після цього, починаючи від Його хрещення в Йордані і закінчуючись Його смертю *як людини* на Голгофі (Ів. 17:5; 2 Кор. 8:9).

Отож, ми розуміємо, що людина Ісус Христос був тією самою Істотою, яка перед тим була багатою в духовній природі та славі, і яка через те могла сказати, навіть будучи людиною: «Перш, ніж був Авраам, Я є» (Ів. 8:58). Цим твердженням Він особливо підкреслив факт, що Він ані на мить не припиняв існування під час перенесення від вищого до нижчого стану.

Якби наш Господь був природнім сином Йосипа, або отримав життя від будь-якого іншого людського джерела, то Він успадкував би вирок, що лежить на нашій расі, а також слабкості грішної людської природи і поділяв би загальносвітове поневолення

гріхом. Святе Писання ясно говорить, що життя Ісуса не походило від людського отця. «Гріха в Нім нема». Він був «святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників» (1 Ів. 3:5; Євр. 7:26) – Він був учасником людської природи, не в упавшому її стані, а в її досконалості. І якби хтось запитав, чи Ісус успадкував нечистість через свою земну матір, то Святе Писання відповідає прямо, що ні.

ЖЕРТВА

Той, хто став нашим Відкупителем, нашим Покупцем, здатен і готовий сплатити за нас борг, який ніхто інший не міг сплатити, будучи у повній гармонії з Божественним заміром. Коли настав властивий час, Він розпочав велику працю, яку Отець доручив Йому виконати. Як Адам, перед тим як згрішив, був досконалою *людиною*, так, згідно єврейського Закону, Ісус був визнаний таким, коли мав 30 років, і вимагалось, щоб наш Господь відкладав Свою жертву, аж доки Він не досягнув цього віку і став у найповнішому значенні *людиною* Ісусом (Чис. 4:1-3, 23, 30; Лук. 3:23). Тоді, як точний еквівалент Адама, Він розпочав працю, посвячуючи Себе аж до смерті. Це було символізовано в Його водному хрещенні, а протягом наступних 3 ½ років Він здійснював цю угоду смерті, помираючи щоденно таким чином, що при кінці цього періоду Він на хресті зміг сказати: «Звершилось!».

Що звершилось? Чи звільнення від рабства гріха? Ні. Ті, за відкуплення яких Господь віддав своє життя, були і далі є в неволі. Отже, що звершилось? Звершилась *жертва*, нічого більше. Вона тоді ще не була представлена Отцю; і хоча через Отцівську силу наш Господь був пробуджений після трьох днів, запевняючи всіх, що Його праця була добре і належно виконана, то не раніше як по 50-х днях, коли Ісус вознісся на небеса, Він з'явився перед Отцем і вжив свою заслугу, *приписуючи її віруючим*. Першою видимою ознакою цього було злиття святого духа на учнів під час П'ятидесятниці.

ВІРУЮЧІ ВИЗВОЛЕНІ НАЙПЕРШЕ

Жертва була принесена, а представлена ціна є достатня і охоплює кожного члена людського роду. Викуп – *відповідна ціна*, яку вимагала Справедливість – був покладений за Адама. Це наша гарантія, що оскільки всі люди потрапили в неволю гріха і під вирок смерті через Адама, то у власти-

вому часі повне відшкодування буде виконане за нього та за все потомство, що має уділ в його вироку.

Та ми не бачимо, щоб людство було визволене від рабства гріха. Навпаки, ми бачимо, що всі щоденно наближаються до смерті, і вирок «вмираючи помреш» і далі висить над расою Адама, а гріх і страждання продовжуються. Чому так є? Святе Письмо, і тільки Святе Письмо, відповідає на це питання. Воно пояснює, що Бог вибирає ще ту частину насіння Авраама, котра має співпрацювати з Христом в ламанні оков гріха та відкриванні в'язничних дверей смерті, щоб звільнити усіх її в'язнів (Бут. 22:17,18; Гал. 3:8,16,29).

Наш Господь сам заявив, що Його місією було «полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю» (Іс. 61:1; Лук. 4:18,21). Якщо ми охоче приймаємо Божественне влаштування і усвідомлюємо, що воно є найкращим, то ми повинні також прийняти Божі часи та періоди, будучи певними, що всі вони мудро встановлені. А наші очі (зрозуміння) блаженні, бо ми можемо багато що з цієї мудрості розуміти (Лук. 10:23).

Таким чином ми бачимо, що *всі* люди були викуплені, коли йдеться про жертву Христа. Але зрозумілим є те, що аж до сьогоднішнього часу лише ті, які *визнали*, що жертва була принесена за них (незалежно, розуміють вони філософію цього предмету чи ні), і наблизилися до Бога через Христа, отримали *користь* від цього викупу. Вони вірять в те, про що Святе Письмо виразно заявляє, що ми *куплені за ціну* – дорогоцінну кров Христа. Це до них звертається Апостол в 1 Кор. 6:20, як тих, які раніше – як і інші – були рабами гріха, але тепер стали вільними. Оскільки вони прийняли Христа і Його силу спасіння, то вже не служать старому тиранові, а піддаються Богові як слуги справедливості.

Марно було б звертатися таким чином до інших, але для тих, які покладають свою довіру в Христа, як своїй єдиній надії, слова Святого Павла, «Ви не свої, бо дорого куплені ви», є незаперечним аргументом, що вони *викуплені*, і вже більше не є під вироком смерті в Адамі, але *виправдані до життя* вірою в Христа.

РЕАКЦІЯ ХРИСТІЯНИНА

Належною реакцією тих, хто пізнає дивовижну Божу милість в забезпеченні Спасителя, є питання: «Господи! Що Ти бажаєш

щоб я робив»? Ми дізнаємося, що наш новий Господар не бажає жодної іншої служби окрім добровільної – це найбільший привілей, який може бути запропонований, запрошення до *праведного життя* в найбільш повному значенні цього слова, що вимагає не лише відлучення від гріха у всіх його формах, але й від *самоволі* та від світу – повного посвячення, щоб виконувати Божу волю.

Ті, котрі приходять до знання правди (Ів. 8:32) та з задоволенням приймають Божу волю в часі, коли гріх все ще переважає, і коли вирок смерті є ще в силі, мають упривілейоване становище. Благословенства для невіруючого світу, хоч є певні, однак належать до майбутності. Біблія ясно об'являє, що Бог хоче, щоб *усі люди* дійшли до повного знання про спасіння (1 Тим. 2:4), та коли і як Він це зробить, є питанням часів та періодів, які «Отець поклав у владі Своїй» (Дії 1:7).

ВІДСТРОЧЕНІ БЛАГОСЛОВЕНСТВА

Розумно буде поставити запитання: чому благословення світу все ще відкладається? Наш Господь приніс ціну викупу майже 2000 років тому, але ця заслуга й досі не була застосована для звільнення всього людства. Чому така затримка?

Помираючи, Ісус промовив: «Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!» (Лук. 23:46). Тим самим Він віддав заслугу Свого досконалого життя на зберігання Отцеві. Отже, з моменту Свого воскресіння Він мав справедливе право до всіх тих речей, які Він купив – до досконалого людського життя з усіма його правами. Ними Він має намір обдарувати світ людства – Адама та його расу. *Всім* буде дарма дана сприятлива можливість отримати вічне життя і стати Божим народом, хоча не всім в той же спосіб, з тією ж метою чи в той же самий час.

ПРИПISУВАННЯ ХРИСТОВОЇ ЗАСЛУГИ

Під час Євангельського Віку або Віку Церкви Ісус *приписав* Свою людську заслугу в пробному значенні тим особам, які повірили і які через те вважалися праведними (Рим. 4:2,11,22-24). Їх прикриття Христовою праведністю дало підставу, на якій вони були прийняті Богом, і будучи тепер *виправданими віруючими*, вони могли увійти в жертвну спорідненість з Ним як послідовники Ісуса – «хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною» (Мт. 16:24). Святий

Павло вияснює це в Рим. 12:1: «Тож благаю вас, браття... повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу».

Тому, ми бачимо, що ціллю пробного приписання Христової заслуги віруючим було те, що вони після цього змогли посвячувати своє життя Богові та з'єднатися з Ісусом у цій великій жертві за гріх. Як тільки крок посвячення був зроблений, приписання Христової справедливості ставало *оживленим*. Вірно страждаючи з Христом, вони мали одержати за це участь в Його славі та спадщину в Божественній природі (2 Пет. 1:4). Якщо земні цілі, надії та амбіції були добровільно жертвовані, то *пробне* прикриття Христовою праведністю ставало дійсним. Вони тепер отримували *дійсне приписання* Христової заслуги та ставали «новими створіннями» в Ісусі Христі (2 Кор. 5:17). Це не означає, що вони дійсно стали досконалими. Приписання Христової праведності це не те ж саме, що й її застосування, а те, що Бог *рачує* або вважає їх за праведних, наводить на думку, що вони не були такими в дійсності. Досвід святих теж це доводить. Навіть Святий Павло, обтяжений своїми власними слабостями, взивав: «Нещасна я людина!» (Рим. 7:24).

ХРИСТОВА ЗАСЛУГА НА КОРИСТЬ СВІТУ

Надзвичайно важливо пам'ятати, що *безпосередньо* Ісус помер тільки за Адама, а *посередньо* через нього за потомство Адама, за цілу людську расу (Рим. 5:12-19), включаючи Єву, яка генетично походить від Адама. Як наслідок цього, тим, що наш Господь купив ціною Свого власного життя – і тепер має силу уділити – є право до людського життя, іншого ніж Його власне (яке Він пожертвував). Це також обіймає відповідні права та привілеї, які Адам спочатку посідав і які втратив.

Тут ми бачимо різницю між приписанням заслуги Христа (для Церкви) та застосуванням цієї заслуги (для світу). Обидва застосування принесуть життя слухняним. Церква отримує досконале духовне життя як Божественні істоти *на небі*. Перспективою для решти світу є сприятлива можливість упадкувати досконале життя *на землі*.

Тому, право до людського життя, разом з усіма його привілеями, у властивому часі буде дане світові, ця транзакція буде здійснена не через приписання, а через засто-

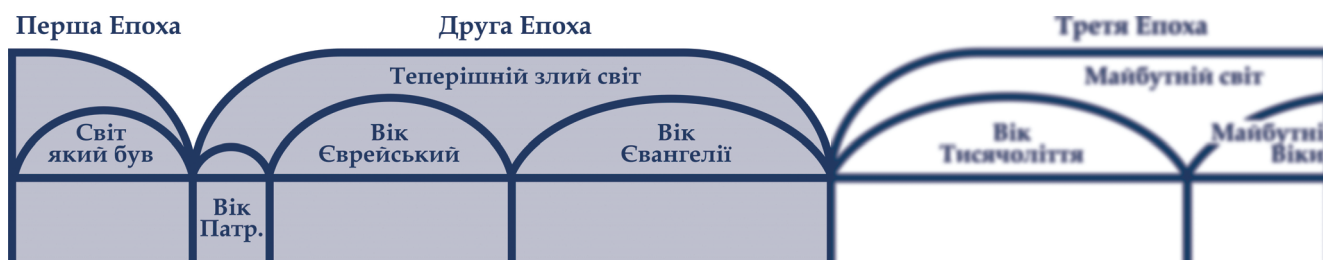
сування (дарування) Христової заслуги. *Дійсна оплата* кари за гріх нашим Господом Ісусом на користь Адама, щоб задовольнити вимоги Божої справедливості, *дійсно* усуне з людської раси теперішній вирок смерті. Дії 3:19-21 говорять про «часи відпочинку (відсвіження – KJV) від обличчя Господнього» та про «відновлення всього» втраченого в Адамі. Під час Тисячолітнього царювання Христа світ, вільний від *Адамового* осуду, матиме можливість дійти до гармонії з Божим розпорядженням щодо благословення усіх народів

землі і всі *охочі та слухняні* тих днів (Гал. 3:8; Дії 3:23) увійдуть у вічне життя як досконалі земні діти Бога.

Під час Його першого приходу цілтю Ісуса було виконання Божої волі; Він посвятив усе Своє життя для виконання Божої волі і помер, будучи їй послухний. За прекрасну та ефективну логіку викупної жертви ми прославляємо Бога, Чия справедливість є чиста і Чия любов незбагненна. А за самовіддану слухняну любов нашого Господа Ісуса ми кличемо: Алілуя, що за Спаситель!

BS № 795, '02, 62-66; SB № 172, '02, 62-66

ПОГЛЯНЬ ТА ЖИВИ!

Ця стаття охоплює період панування гріха та смерті – Першу та Другу Диспенсації на вищенаведеній таблиці – від упадку в Едемі до Тисячолітнього Віку.

Часто «допущенням зла» називають період часу, який охоплює усі покоління людства і є суттєвою особливістю Божого плану – і в більшості є незрозумілий. В цій статті ми зосередимося на одній символічній ілюстрації прокляття гріха та його вилікування.

«І, як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя» – Єв. Івана 3:14,15

ІСУС СКАЗАВ ЦІ СЛОВА Нікодимові, фарисеєві, «начальнику юдейському», «учителеві Ізраїльському», і тому добре обізаному в Святому Писанні. Опис про піднесення Мойсеєм змія з бронзи (міди) знаходиться в Чис. 21:4-9.

Коли для народу тілесного Ізраїлю нарешті наблизився кінець сорокарічного випробування в пустині і настала пора рухатись вперед та увійти в обіцяний ханаанський край на схід від Йордану, то вони намагалися піти найкоротшим шляхом, через Едом. Та Едомляни – нащадки Ісава – відхилили їхнє прохання і пригрозили війною, якщо вони спробують пройти через Едом (Чис. 20:14-21). Тому Ізраїль подорожував «з Гор-гори дорогою (північного рукава) Червоного моря (поблизу затоки Акаба), щоб обійти едомський край» (4 в.).

РЕМСТВУВАННЯ ТА НАРІКАННЯ

Але цей шлях пролягав через глибоку пустелю «І підупала душа того народу в тій

дорозі» – через їхні потреби, особливо через нездійснення надії на легший шлях. Їх бунтарський дух знову спалахнув і вони ремствували проти Мойсея та проти Бога, заявляючи, що умови їхнього рабства в Єгипті, хоча були суворі, та були кращими від їхніх нинішніх умов. Якби вони були вірними Богові та довіряли Його мудрості, любові та силі, то їх труднощі були б полегшені, а їх гіркість стала б солодкою.

Так само є й сьогодні з тими Духовними Ізраїльтянами, котрі не проявляють належної віри в Божі обітниця. Такі випробування та розчарування на дорозі, котрею мусять іти послідовники Христа, в значній мірі знеохочують. Тут ми знову бачимо необхідність віри та справжньої побожності. З цими якостями ми можемо витримати все, приймаючи труднощі з радістю, як пояснює Апостол: «Я... збагачуюся радістю при всякому нашому горі» (2 Кор. 7:4).

Надія та мужність, натхнені Божественними обітницями та зміцнені випробуваннями на цій дорозі, триматимуть нас радісними, не дивлячись на те, що ми все ще знаходимося у ворожому краї (Рим. 5:3-5; 12:12; 2 Кор. 4:15-18).

НЕВІРНІСТЬ ТА ВОГНЯНІ ЗМІЇ

Ізраїльтяни ремствували на увесь Божий порядок, особливо скаржачись, що там не було води, і що манна, яку вони збирали щодня для їжі, була надто легка – не достатньо поживна для них; вони тужили за казанами єгипетського м'яса (5 в.; порівняй з Вих. 16:3).

Так само, деякі Духовні Ізраїльтяни, не вхопившись належним чином за надії та обітниці, не достатньо живучи вірою в кожне слово, що виходить з уст Божих, залишаються напівголодні, тому що вони не в змозі засвоїти достатньо духовної їжі через брак духовної віри та надії. Вони прагнуть мирських речей, мають велике бажання задовольнити свій природний апетит, і відчують себе певною мірою в неволі антитипічного Мойсея – Ісуса, нашого Провідника, Який провадить нас через антитипічну пустиню до обіцяного відпочинку (Євр. 3:7-4:11).

Як кару за бунтарство Ізраїлю, Бог дозволив, щоб їх спіткала безліч вогнених зміїв. Ми не знаємо, якого вони були виду (6 в.), але деякі дослідники припускають, що їх було названо «вогняними зміями» через червоні смужки на їхній голові та через блиск їхньої шкіри на сонячному світлі.

Лекцією цього образу є не тільки те, що Христос повинен був померти заради наших гріхів, але й те, що ніхто не міг бути спасений через Його смерть, окрім як через споглядання на Нього – тобто, через виявлення віри в заслугу Його жертви примирення.

Такі змії зустрічаються на тих теренах пустині і вони дуже люті та отруйні. Їх укусу так запалює нервову систему, що викликає відчуття горіння всього тіла, часто призводячи до смерті протягом кількох годин. Опис натякає, що ці змії з'явилися в тому випадку у надзвичайно великій кількості, без сумніву як кара для бунтівничих Ізраїльтян. Нестерпний біль людей посилювався ядовитими укусами, призводячи до багатьох смертей серед ізраїльських родин. Вони почали усвідомлювати, що це Божа

кара на них, і благали Мойсея про допомогу, кажучи: «Згрішили ми, бо говорили проти Господа та проти тебе. Молися до Господа, і нехай Він забере від нас цих зміїв. І молився Мойсей за народ» (7 в.).

МІДНИЙ ЗМІЙ

За Божою вказівкою Мойсей підніс на жердині змія, зробленого з бронзи (або міді – 8, 9 в.), який, очевидно, був досить великим предметом і міг бути здалеку побачений Ізраїльтянами. У такий спосіб Бог прагнув дати Ізраїлю урок віри. Вони грішили й були карані за ті гріхи, але Його милосердя проявилось до тих, хто через віру це усвідомлював. Ми можемо собі вповні уявити початковий брак віри в цих людей і питання, яке вони собі задавали: Яку користь можна отримати від споглядання на мідного змія, виставленого на жердині? Яким чином він міг зберегти від смерті? Деякі бачили в цьому якийсь підступ, тактику зі зволіканням часу з боку Мойсея. Навіщо Мойсей нас збирає?

Однак, як ширилися чутки, що ті, які поглянули на змія, були уздоровлені, то можемо собі уявити, як ця вістка розповсюджувалася поміж людьми, а разом з тим їхні зусилля та старання допомогти один одному *поглянути* та жити. Ми можемо собі уявити батьків, спрямовуючих своїх помираючих дітей в напрямку змія а також всіх інших, які допомагали один одному або отримували допомогу, щоб дістатися до входів своїх наметів чи якихось місць, звідки можна було побачити змія. Ми можемо уявити собі те занепокоєння, яке панувало в тому великому таборі внаслідок цього розпорядження. Без сумніву ця пригода відновила віру народу та навчила їх лекції послуху.

Без Божої допомоги ми могли б ніколи не зауважити антитипічної важливості цієї події. Але наш Господь особисто звернув нашу увагу на факт, що укушені зміями ізраїльтяни представляють, або є образом грішників, укушених гріхом і страждаючих з причини його наслідків – Адамового упадку. Господь скеровує нашу увагу на факт, що Він сам був великим антитипом змія, піднятого в пустині – що через Його розп'яття, Він, котрий не знав гріха, став жертвою за гріх для нас грішників.

Посилаючись на цю подію ізраїльської історії, наш Господь доводить, що Бог забезпечив шлях до вічного життя для людей не якимось іншим способом, а через при-

йняття *розп'ятого* Христа. Для нас не достатньо повірити в Ісуса як великого вчителя, ставлячи Його в один ряд з Платоном, Заратустрою, Конфуцієм, Ганді або іншими. Він був учителем, але Він був більше, ніж тільки ним. Наш Господь через своє розп'яття на хресті звершив *визволення від гріха*. Без цього ми не можемо мати вічного життя та миру з Богом.

Більше того, уроком даного типу є не лише те, що Христос повинен був умерти за наші гріхи, але й те, що ніхто не міг бути спасений через Його смерть, окрім як *споглядання* на Нього – тобто, виявлення віри в заслугу Його викупної жертви. Це є в згоді з тим, що ми, споглядаючи, живемо. Ми повинні відвернутися від нашої власної недосконалості та слабості, і направити наші очі віри на досконалість життя в Божому Сині, який дав самого Себе як ціну Викупу за нас.

НАШ ГОСПОДЬ «ВІДЛУЧЕНИЙ ВІД ГРІШНИКІВ»

Нам є сказано, що Наш Господь був дійсно «святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників» (Євр. 7:26). Тому, як Божий Святий, Він зайняв місце грішника. Як Викуп, відповідна ціна за Адама та людську расу в його стегах, Ісус скуштував смерті за кожну людину (Євр. 2:9) – сплачуючи кару за грішника. Він став жертвою за гріх, хоч сам був безгрішний (2 Кор. 5:21). Він був потрактований як *грішник* для того, щоб справжні грішники могли через віру бути прийняті Отцем і були трактовані як праведні через заслугу Христової жертви. «Кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Іс. 53:5). Навчимося добре цієї лекції, біймося укусу змія-гріха і його кари смерті, втікаймо від нього та приймаймо лікування повне й даремне і маймо «мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа» (Рим. 5:1).

НЕМАЄ ЖИТТЯ БЕЗ СПОГЛЯДАННЯ

Так як Ізраїльтяни не могли додержуватися заповідей і пристосуватися до гострої критики Мойсеевого Закону, так і жоден з людського роду в цілому не може бути виправданий через добрі вчинки (Рим. 3:20; Еф. 2:8-10; Гал. 2:16; Тит 3:5). Без виправдовуючої віри вся наша власна праведність є так подерта й бридка як брудне лахміття (Іс. 64:6).

Більшість людей засліплена щодо потреби спасіння. І хоча уроки історії надають достатньо доказів людського горя та панування зла, однак їхні «очі розуміння», як говорить Апостол, тепер є засліплені сатаною, богом цього світу та життєвими клопotaми (2 Кор. 4:4; Еф. 4:18). Певного дня цей стан буде виправлений. Так як Ізраїль в типі пізнав наслідки непослуху та нагороду за дотримування Божих постанов, так і людству будуть відкриті очі, щоб побачити довжину, ширину, висоту і глибину Божої любові та забезпечення Божого милосердя в Христі. Теперішній період є частиною панування гріха та смерті. Наш Господь сповіщає нам, що сила Його хреста не обмежується до теперішнього життя. Він заявляє: «Я воскресення й життя» (Ів. 11:25). А також що: «надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять» (Ів. 5:28,29).

ПРИТЯГУЮЧА СИЛА ХРИСТА

Як тільки Ізраїльтяни почали усвідомлювати Божественну силу, що виходила з бронзового (або мідного) змія, вони відреагували. Так само наш Господь повідомляє нас, що в результаті Його життя, піднятого на хрест на Голгофі, Він в кінцевому результаті проявить притягуючу силу для *всього* людства. Сьогодні ця сила притягує порівняно лише небагатьох, як Він зазначив: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його» (Ів. 6:44). Тому ті, хто від віри, є пораховані за насіння Авраама, «поблагословлені з вірним Авраамом» (Гал. 3:7-9), і вони притягнені тепер.

Та великі маси людства будуть притягнені через Сина пізніше, як читаємо: «І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну» (Ів. 12:32). Отже, ми бачимо, що притягнення всіх людей є майбутньою працею Тисячолітнього Віку і вона має бути виконана Христом та Його Церквою.

Життя є в розп'ятому Спасі для всіх.

Ось життя

О, так! Є життя і тобі!

Лиш глянь на Христа і всім серцем повір

В Того, Хто висів на хресті.

Глянь! Глянь! Глянь і живи!

У вірі поглянь на Того, Хто помер,

І життя дар від Нього прийми.

Пісні Зоріння Тисячоліття, № 295

НЕХУШТАН

ВИКУПНА ЖЕРТВА ІСУСА є центром (віссю) великого Божого Плану спасіння від гріха для усього людського роду. Ми не є в стані прославити Бога достатньо за це планування та за благословення, яке вона принесе для всього людства. Без сумніву, опис вогняних зміїв, виготовлення Мойсеєм мідяного змія, вилікування покусаних Ізраїльтян через споглядання на нього справляв глибоке враження на пізніші покоління, оскільки це було пов'язане з ними та виставленим змієм. Не дивно, що через деякий час, за згодою відступних вождів ізраїльського народу, розпочалося віддавання честі та кадіння мідному змієві. Ми знаємо, що той гріх ідолопоклонства мав місце, бо це записано в Святому Письмі. Є сказано, що цар Єзекія під час свого царювання, в своїх добрих починаннях, серед іншого «понищив пагірки, і поламав стовпи для богів, і стяв Астарту, і розбив мідяного змія, якого зробив був Мойсей, бо аж до цих днів Ізраїлеві сини все кадили йому й кликали його: Нехуштан» 2 Цар. 18:4.

Звернімо увагу, що опис говорить про мідяного змія, що знаходився поміж пагірків, релігійних зображень та гаїв – всіх тих речей, що були пов'язані з ідолопоклонством. Імя *Нехуштан*, яке дав Мойсей, означає «мідний змій»; воно походить з грецького слова *нехошет*, що означає «мідь», або щось з неї, умовно *неблагородного* металу у порівнянні із золотом чи сріблом. Мідь зображує людську природу нашого Господа, яку Він віддав за життя світу (Ів. 6:51).

Святе Письмо багатьма способами нас переконує, щоб ми цінували людською природою Ісуса, котру Він прийняв, щоб «смерть скуштувати» (Ів. 1:14; Гал. 4:4; Фил. 2:5-8; Євр. 2:9-16). Ми повинні цінувати тим, що Він був посланий Богом, як «людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх» (1 Тим. 2:4-6). Однак, ми не споглядаємо на Ісуса з точки зору людської природи, оминаючи або зменшуючи правильне оцінення Його як могутнього воскреслого Господа, Який перебуває в Божественній природі. Чинення цього було б схоже на ідолопоклонство, якого допускалися ізраїльтяни, коли поклонялися Нехуштану, мідному змію, а що не подобалося Богові. Знаменним є те, що Святе Письмо подає небагато інформації на тему дитинства Ісуса, Його юнацтва та дорослого віку, що передували Його службі; це означає, що Біблія кладе натиск на *духовне* життя нашого Господа.

Апостол Павло слушно радить (2 Кор. 5:14-16): Бо Христова любов спонукує нас, що думають так, що коли вмер Один за всіх, то всі померли. А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес. Через те відтепер ми нікого не знаємо за тілом; коли ж і знали за тілом Христа, то тепер ми не знаємо вже!

BS № 795, '02, 67-69; SB № 172, '02, 67-69

Таємниця Господа

Хто її отримає?

ЩО ЗА ВІДЧУТТЯ, бути одним з тих, Яким Великий Творець довіряє свою таємницю! І які незвичні та шанобливі почуття привілею виникають у свідомості того, кому дають, хоча, можливо, і небагато, зазирнути в задуми Бога!

Те, що ми змогли опинитися серед відносно невеликої кількості тих, які знайшли ласку в очах Бога і стали Його друзями, не є причиною до пиhi, але швидше до покірної вдячності. Ми знаходимося в доброму товаристві.

- Ной був праведним чоловіком, що «знайшов милість у Господніх очах» (Бут. 6:8,9). Йому Бог відкрив свій намір знищити тогочасне зіпсуте суспільство.

- Авраам також увірував Богові, «і це йому зараховане в праведність» (Як. 2:23). «Чи я від Авраама втаю, що Я маю зробити? Бо ж Авраам справді стане народом великим

та дужим, і в ньому поблагословляться всі народи земні» (Бут. 18:17,18).

- Амос відкрив загальну правду, коли сказав: «Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї своїм рабам пророкам» (Амоса 3:7). Всі пророки виразно говорили, що те, що вони записують, є Словом Бога.

- Господь Ісус сказав своїм учням: «Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а тим, що за вами, усе відбувається в притчах». «Розповім таємниці від почину світу» (Мар. 4:11; Мат. 13:35).

КОНФІДЕНЦІЙНА ІНФОРМАЦІЯ

В світській адміністрації, по причині безпеки, певна інформація є недоступною для тих, які знаходяться за межами визначеної групи осіб. Деякі уряди прийняли законодавство щодо урядових таємниць, вважаючи кримінальним злочином розкриття інфор-

мації персоналом служби безпеки і спецслужбами про свою роботу. Громадські активісти завжди активні в домаганні відкритого обговорення усіх державних справ, і певна конфіденційна інформація, не дивлячись на її секретність, неминуче відкривається для загального доступу.

Техніка переказу інформації

Зберегти якусь справу в таємниці дійсно важко – а навіть неможливо – в теперішньому світі. Не дивлячись на дії спецслужб департаментів охорони громадського порядку, слідчих бюро і таємної поліції, різного роду дані масово висилаються з одного кінця землі на інший «інформаційною автострадою», заливаючи суспільство звітами інформаційних сервісів, пропагандою, неправдивою інформацією, чутками, плітками, подробицями та різноманітними фактами. Цей надзвичайно великий інформаційний потік неможливо контролювати.

ВІДКРИТА ІНФОРМАЦІЯ

Тримати в суворій таємниці наміри Бога щодо планети Земля ніколи не було Його прагненням. Як ми зауважили, хоча по причині гріха первинний синівський зв'язок людини зі своїм Творцем був втрачений, однак, Бог у своєму великому милосерді визнав добрі інтенції тих, які Його шукають, і вони одержують нагороду. *Бог їм довіряє.*

Передані таємниці, вказівки, надії й обітниці не є «таємні» чи обмежені якимось Божим законодавством, призначеним для утримування в темноті величезної більшості людського роду. Однак інформація, яка на перший погляд виглядає так широко доступною, певним чином захищена від очей і вух недостойних. Наш Господь дякував Отцю, що святі речі були захищені від тих, які (в їх власній оцінці) були «премудрими і розумними», та відкриті «немовлятам» (Мат. 11:25). Господь часто використовував притчі і незрозумілі вирази, завданням яких було перешкодити тим, які лише виявляли цікавість, в отриманні незаслужених привілеїв, але Він сказав: «Вам – моїм учням – дано знати».

Мудрість згори

Давид говорить нам, що «Таємниця Господня з тими, хто боїться Його, і Свій заповіт Він покаже їм» (Пс. 25:14, KJV). Єврейське слово, перекладене тут на «боятися», звучить *сод* і означає «честь, повна пошани», яка визнає Божу величність і старається про усмішку Його схвалення. Виявляється, що честь є *ключем*, який відкриває захищені справи, і без цього ключа ніхто не може їх зрозуміти.

Загальні відомості

Слово Господа, яке було послане до пророків минулого, не служило для їх власної самолюбної потіхи, але було передбачене як скарбниця мудрості для вірних усіх часів. Воно так їх надихало, що послання перейшло з покоління в покоління, а його величезним прагненням було привернення людства до гармонії з його Творцем. Осягнення цієї цілі належить ще до майбутнього, але ті, «кому відкрита таємниця», завдяки цій мудрості можуть прослідкувати поступ Божої програми до чудового кульмінаційного моменту, і разом з Апостолом Павлом ми дійсно можемо сказати: «Бо тепер спасіння ближче до нас, аніж тоді, коли ми увірували» (Рим. 13:11).

ДРУЗІ ІСУСА

Подорожніх до Емаусу наш Господь безперечно вважав своїми друзями. Кілька днів перед цією розмовою Ісус звернувся прямо до своїх Апостолів, даючи їм усвідомити їх особливий зв'язок з Ним: «Я вже більше не буду рабами вас звати, бо не відає раб, що пан його чинить. А вас назвав друзями Я, бо Я вам об'явив усе те, що почув від Мого Отця» (Ів. 15:15). Прощаючись з ними, Ісус дав своїм учням доручення: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте» (Мар. 16:15).

З того часу послання спасіння розходилося по цілому світі – пішки, на конях, під вітрилами. Ранні форми торгівлі передавали його; вітри, віючи на вітрила, переносили його; солдати (мимоволі) забирали його до віддалених закутків імперії. Царі висловлювалися за нього, а звичайні люди охоче його приймали. Будь-де, де знаходилося серце, яке дійсно шанувало Господа, Бога Небес, Його таємниці були йому передані і збережені в серці.

Вся Божа рада

Євангелісти, ці посли добрих новин, помістили в своїх листах запис про прихід Ісуса; Апостоли писали повчальні листи до новостворених зборів, а вони, будучи додані до раніших об'явлень, даних пророками, представляли Божу програму спасіння вмираючого світу і його привернення до райської досконалості у властивому часі.

Багато хто втратив життя ради справи Євангелії. Жертвенна служба Господа Ісуса була взірцем для Його послідовників. Апостол Павло, походження, освіта і логічний розум якого дали Євангелії переконливу силу, як відносно євреїв, так і поган, переніс бичування, ув'язнення, морські катастрофи, різного роду небезпеки, голод і спрагу, біль

і втому для добра цієї служби. Його відвага була надзвичайна. «Бо я не вхилявся об'являти вам усю волю Божу», сказав Апостол, і це було оживляючою силою його життя (Дії 20:27). Зрозуміння ним Господніх таємниць було таким глибоким, що його служба призвела до того, що Боже Слово є відкритою книгою для багатьох.

Видавці

«Господь дає слово; провісниць велика многота» (Пс. 68:12). О, яка ж це правда! Великим коштом людського життя Біблії заливають світ і є доступними всім, які шукають зрозуміння Божих таємниць Його великого плану привернення життя і миру стражденому людству.

Але, хоча мільйони заглядають на сторінки Біблії, порівняно небагато зрозуміли її таємниці. Як Ізраїльський народ як цілість вбивав своїх пророків, каменював Божих посланців і відкинув Месію, так само є з християнством – величезна більшість тих, які називаються християнами, надалі є в темноті. «Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, – і мало таких, що знаходять її» (Мат. 7:14).

Проголошення Євангелії реалізує Божу ціль

Не було передбачено, що цілий світ відкликнеться на послання, але було дане свідоцтво з метою зібрання з усіх народів вірного люду, цілковито лояльного тіла віруючих, які стали дітьми Авраама завдяки своїй вірі. Христос є обіцяним «насінням» Авраама, а ті, котрі належать до Христа, ділять з Ним радісну перспективу несення благословенств усім народам землі (Мат. 24:14; Гал. 3:8,16,29).

ЧИ СВІТ ЩЕ МАЄ ШАНС?

Про все це говорить Єв. Ів. 3:16,17: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся».

Хоча світ в загальному до сьогодні не увірував, вони *увірують*. Бог так хоче (1 Тим. 2:4). Ніхто не буде спасений несвідомо, як Святе Письмо засвідчує: «Погиє народ Мій за те, що не має знання» (Ос. 4:6). Ісус молився до Отця, кажучи: «Життя ж вічне – це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога, правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти його» (Ів. 17:3).

Життя вічне! Як це може бути? *Як може бути інакше?* Христос віддав своє життя на викуп за всіх, заплатив кару за гріх людини,

і в справедливості Бог з певністю звільнить проклятий світ з-під вироку смерті і дасть йому цілковиту можливість пізнання єдиного правдивого Бога. Саме для цього Христос повертається, несучи «часи відпочинку» (Дії 3:19-21). Саме тому Бог визначив день, в якому Христос буде судити світ в справедливості (Дії 17:31). Тому вірні так довго моляться: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» (Мат. 6:10).

Знання Господа

Бог обіцяв, що в цей день «земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває» (Іс. 11:9), і що «всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього» (Єр. 31:34).

Але хтось може запитати: оскільки послання спасіння в Христі до цього часу потрапляє переважно в глухі вуха, то як ми можемо мати реальну надію, що майбутня перспектива буде хоч трохи краща? А це тому, що ми віримо Його Слову! Чи Христос помер, щоб спасти лише невелику частину потомства Адама? Чи величезну більшість з них Він списав як навечно знищених? Ні! Він помер за *всіх*, а філософія і логіка викупної жертви Господа Ісуса є захоплюючим дослідженням (1 Ів. 2:2).

Як є в наших часах, так було завжди: дороги теперішнього світу здаються більш привабливі для більшості чоловіків і жінок, аніж життя, віддане побожності і чистоті серця. Однак є прихований неспокій, почуття незадоволення, брак сповнення. Невисловлене питання: «Чи це все...?» виявляє їх інстинктивну потребу, почуття невпевненості і самотності. Певна мало відчутна помилка в поступуванні перешкодила цілому людству і перервала його єдність з Джерелом всього щастя і життя. Небагато хто усвідомлює собі, що гріх є цією причиною і навіть найбільш шляхетним і найбільш інтелігентним з невіруючих важко погодитися з тим, що час життєвої науки, досягнень і розвитку іде в забуття, коли смерть забирає свою жертву. Це для них смутно і загадково.

Як вони зрадіють від пробудження до нового життя, коли всі, які знаходяться в гробах, почують голос Сина Божого і повиходять (Ів. 5:28,29)! Перервані зв'язки будуть налагоджені, помилкове переконання – усунене, а таємниці Господа будуть виявлені оживленому людству, коли Він впише свій закон в їхні серця, відроджуючи в кожній людині образ і подобу Бога, який їх створив (Іс. 28:17; Єр. 31:33; Бут. 1:26).

СПРАВЕДЛИВИЙ УРЯД ХРИСТА

Буде впроваджена ґрунтовна навчальна програма під керівництвом Божих вказівок на «святій дорозі», яка призведе до того, що ніхто не буде недостатньо поінформований. Хоча пророк Ісаї виражає це в поетичних визначеннях (35 р.), Царство Христа не є майже утопічною фантастикою – воно є логічним результатом Божого плану спасіння і буде охоплювати період інтенсивного вивчення для жителів під новим урядом.

Тепер, більше ніж будь-коли перед тим, перед нами відкрилися практичні засоби реалізації загальносвітового слухання Господнього слова. Раптовий розвиток в сфері передачі інформації і революція в подорожуванні і зв'язку є виразним виконанням пророцтва (Дан. 12:4). І, можливо, що кіберпростір – умовні, співпрацюючи між собою світи якого створені через поєднання в мережу комп'ютерів – буде невід'ємною частиною того нового порядку речей, коли ми одержимо відповідь на нашу молитву і Царство Христа прийде.

В простих словах сказано, що «з Сіону вийде Закон, а Слово Господнє з Єрусалиму» (Іс. 2:3). Для нас не так важливо за-

рання пізнати точні подробиці процесу впровадження уряду Христа. Хтось може запитати, якою буде Божя процедура, яка *призведе* до того, що ціле людство – кожен нащадок отця Адама, який розділив його вирок смерті – буде освічене щодо способу отримання вічного життя?

Темрява розпорошиться, глухі вуха відчиняться, незрячі очі відкриються, а сльози будуть витерті, і велика пісня радості наповнить землю, коли сповнені честі серця кликатимуть: «Алілуя, бо запанував Господь, наш Бог Вседержитель!»

«Нехай Бог помилує нас, і хай поблагословить, хай засяє над нами обличчям Своїм, щоб пізнати дорогу Твою на землі, посеред народів усіх – спасіння Твоє! Хай Тебе вихваляють народи, о Боже, хай славлять Тебе всі народи! Нехай веселяться й співають племена, бо Ти правдою судиши народи і племена ведеш на землі! Хай Тебе вихваляють народи, о Боже, хай славлять Тебе всі народи!»

Пс. 67:2-6

SB № 186 '03, 90-93; BS № 809, '03, 90-92

БІБЛІЙНІ ПИТАННЯ

Питання: *Що означають слова Івана 2:19: «Зруйнують цей храм, і за три дні Я поставлю його»?*

Відповідь: Думки, що стосуються значення цього, ми знаходимо у 21 в.: «А Він говорив про храм тіла Свого». Чи він говорив про Своє тіло з крові та костей – про тіло, яке Бог приготував для Нього, аби міг стати жертвою за гріх, тіло людини Ісуса Христа, яке Він посвятив на смерть і дав за життя світу (Євр. 10:5; Ів. 6:51)? Очевидно, що ні. Його власне людське тіло не було «храмом тіла Його», про яке Він говорив, що на третій день воскресне, оскільки це тіло було дане як ціна викупу за Адама та його рід. (Дивись «Викуп за всіх» у цьому виданні). «Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних, хоч умертвлений тілом, але духом оживлений» (1 Пет. 3:18, *курсив ред.*).

Тіло воскреслого Ісуса не було тим самим, що було *розп'яте*. Це було духовне тіло, якого учні *ніколи не бачили* і яке було об'явлене Апостолу Павлу по дорозі до Дамаску, коли Ісус з'явився йому опівдні у вигляді світла, що «ясніше від світлості сонця» (Дії 26:13). Це сяйво випромінювалося від *славного* Ісуса, котрий дозволив лише Павлові, як «недородкові» (1 Кор. 15:8), побачити Його ще перед воскресінням доповненої Церкви до небесного насліддя і поєднання зі своїм прославленим Господом.

Тіло Ісуса не було взате до неба

Ми усвідомлюємо те, що багато, якщо не більшість, християн вірять, що тіло Ісуса в небі є тим самим, яке було розп'яте (хоча було «безсмертне» і «духовне»). Ця точка зору посилює труднощі, особливо для наших братів, що вірять у трійцю.

Той погляд, що Ісус зійшов до неба в тілі, подібному до того, яке Він мав на землі, суперечить широко підтримуваній думці, що триєдиний Бог є божественним, безсмертним і незмінним. Те, щоб друга особа трійці (Бог Син) прийняла іншу форму і таким чином перемінила духовну сутність божества Бога – яке існувало вічно – здається тепер проблемою. Єгова (Бог Отець) каже про себе: «Я, Господь, не змінююся» (Мал. 3:6; Іс. 57:15). І є сказано, що Ісус (Бог Син) «учора, і сьогодні, і навіки Той Самий» (Євр. 13:8) – це не здавалося б правдою, якби тіло, яке Ісус отримав після Голгофи, не було тим самим, яке він мав з початку, будучи складовою частиною божества.

Доказ з 1 Кор. 15

1 Кор. 15:45-48 містить контраст між: станом тілесним і духовним, душею живою та духом оживляючим. Ісус, коли воскрес, не був тим, ким був Адам. Адам був земним, а воскреслий Ісус ні. Фізична природа Адама потребувала пристосування до життя в фізичному світі. Ісус, пробуджений як духовна істота, не потребував жодних додатків у вигляді рук чи ніг, аби міг жити в небі. Багато християн, визначаючи, а тому обмежуючи, форму тіла Ісуса в небі, помилково описують Його постать, яка, як сказано, не була знана (1 Ів. 3:2).

Храм Його тіла

Розумним є припускати, що наш Господь говорив у цьому випадку про своє Тіло, яким є Церква і якого Він є Головою (Кол. 1:18). Євреї убили Голову і протягом Віку Євангелії різні члени Христового Тіла були покликувані «терпіти з Ним», «із Ним померти», віддаючи своє життя за братів (Рим. 8:17; 2 Тим. 2:11,12; 1 Ів. 3:16). Процес нищення тривав від часів Ісуса і до завершення жертви на смерть останнього члена цього Тіла.

«В Господа один день немов тисяча років, а тисяча років немов один день» (Пс. 90:4; 2 Пет. 3:8). Перший Прихід нашого Господа настав на початку цього 1000-літнього дня від створення людини, коли минуло понад чотири 1000-літні дні дохристиянського періоду і розпочався п'ятий. Знищення Церкви, Царського Священства, Храму Бога (Еф. 2:19-22), розпочалось разом зі смертю Ісуса і продовжувалось цілий Вік Євангелії – в подальшій частині п'ятого 1000-літнього дня, протягом цілого шостого та аж до сьомого 1000-літнього дня.

Тіло Ісуса – Храм

Тепер поглянемо, яким чином Ісус підніс цей Храм, в якому Він Сам був наріжним каменем, і якого живим камінням є його Царське Священство, яке складало дім духовний (1 Пет. 2:5).

Наш Господь був мертвий протягом частини трьох днів і Бог «з мертвих Його воскресив» третього 24-годинного дня (Дії 10:40; 1 Пет. 1:21). Подібно воскресіння Церкви було завершене третього дня (1000-літнього) від смерті Ісуса. Таким чином, під час третього 1000-літнього дня члени Христового Тіла, живі каміння, удосконалювалися з Ним – складаючи разом завершений (духовний) Храм.

Хоча сам Ісус повстав з мертвих третього буквального дня, *це не було через Його власну силу* – це Небесний Отець його «з мертвих підняв» (Євр. 13:20). При воскресінні Бог дуже підвищив Його (Дії 2:24,32,33; Фил. 2:9). Тому ми також бачимо, що слова Івана 2:19 не можуть відноситися до особистого воскресіння нашого Господа. Вони радше відносяться до Ісуса в третій 1000-літній день, під час Його Другої Присутності, коли Він підніс свою Церкву, «а вона Його тіло» – «тіло Його, що воно Церква» (Еф. 1:22,23; Кол. 1:24).

BS № 795, '02, 70; SB № 172, '02, 70

НАДІЯ СВІТУ НЕ В МІСІЯХ, А В БОЖОМУ ЦАРСТВІ

ВІД ЧАСУ до часу мають місце об'явлення фальшивої надії загальних благословень для світу через Христа згідно загально прийнятим поглядам християн – навернення світу через теперішні місіонерські старання. Нижче ми подамо деякі дані на цю тему з ав-

торитетних джерел, але не для того, щоб відкинути будь-яке визнання щодо всіх місіонерських старань, але для того, щоб довести, що ці старання, спрямовані для навернення світу, не приносять очікуваних результатів і тому тим самим можна зашкодити людові

Божому, спрямовуючи їхню увагу до помилкових сподівань, а в результаті скерувати його зусилля у невластивому напрямку.

Закордонні місії були розпочаті на підставі трьох переконань – одного властивого і двох помилкових: (1) *властивого* біблійного погляду, що єдине ім'я, яким будь-хто може спастись, це ім'я Ісус – через віру в Його жертву, наш послух і посвячення Богові; (2) *помилкового* небіблійного погляду, що немає жодної надії тим, котрі помирають, не знаючи про те єдине ім'я, яким ми можемо спастись; (3) переконання, що погани мусять бути спасенні від вічних мук в палаючому пеклі і вже *в цьому житті* отримати шанс майбутніх благословень в небі. Поєднання цих теорій стало мотузками, якими були притягнені тисячі шляхетних людей до посвячення. Вони також є мотузками, які витягували і продовжують витягувати гроші зі щирих кишень, додаючи мільйони до мільйонів доларів. (Ми не можемо дивуватися, якщо ці гроші, в свою чергу, втягнули когось до місіонерської праці просто в заміні спокійного, але гідного життя).

МИ НЕ ПРОТИ МІСІОНЕРСЬКОЇ ПРАЦІ

Ми також не маємо нічого проти жертви шляхетних людей і посвячених грошей, оскільки твердо віримо, що життя і гроші, віддані зі щирістю, приємні Господу, навіть, якщо вони *віддані* під впливом серйозних блудів, що зневажають Божий характер і план спасіння людства. Ми докоряємо цій мішанині правди і блуду в тому, що вона дуже шкідлива для Божого люду, оскільки відвертає його серця і старання від правди. Відтягує Божий люд від дослідження Біблії, від зростання в знанні й ласках (достоїнствах) духа. В заміні за це вони прививають думку, що головною ціллю життя усіх християн повинно бути виривання ближніх з рук розгніваного Бога, який замірив вкинути їх до вічних мук, віддавши в руки демонів. А якщо не це, то принаймні заробіток і виділення грошей, які покрийють кошти тих, хто займається цим вириванням.

Внаслідок цього багато християн «не мають часу» на дослідження Отцівського Слова, не мають часу на дослідження Божого плану, розвиток власного серця і т.п. Часто вони собі кажуть (інколи нерозважно також іншим): «Дослідження Біблії – це нонсенс! Ми вже знаємо достатньо багато, якщо знаємо, що гинуть мільйони – вони йдуть до пекла. Ми „живі знаряддя“, і можливо менш дбаємо про наш власний духовний розвиток і дослідження Біблії, але ми більш палкі і дбаємо про душі. Ми отримаємо прекрасніші

корони, аніж ви, якщо ви, „дослідники Біблії, що все копаєте“, взагалі ще не були зовсім відкинені від неба».

Багато і надалі вірять, що будь-яка надія завершиться в момент смерті, і відкидають нахненні слова, що віра в Христа, в це єдине ім'я, є єдиною надією майбутнього життя. Щораз більше вони переконуються, що хоча ім'я Ісус є добрим закликком для збору коштів (особливо під час закликів до пожертв на місії), *та воно не є єдиним ім'ям для спасіння*. Вони, скоріше, приходять до висновку, хоча не виражають це стількома словами, що єдиними поняттями, що дають спасіння, є «освіта», «цивілізація», «медицина» і т.п. *Спасіння* в країні та поза її межами щораз частіше починає означати не особистий зв'язок з Тим, хто є світлом для світу і в кому єдиному є вічне життя, але, скоріше, суспільний прогрес, місцеві та національні реформи – «суспільний розвиток». Таким чином, помилкові погляди про потребу місій для навернення світу щораз більше відводять люд Божий від Його Слова і плану, який вони (в своїй позбавленій знання ревності) відкидають.

БОГ ВИБИРАЄ ТЕПЕР СВІЙ ОСОБЛИВИЙ ЛЮД

Це цілком підтверджують слова Біблії, що теперішньою працею Бога є *вибір* Його особливого люду (Дії 15:14-17), який після завершення, виполірування і прославлення з Господом і Головою вже скоро, як Авраамове насіння, зможе реалізувати провіщені благословення для цілого світу (Гал. 3:29). Це буде виконанням прохання Господньої молитви: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі».

Здається, що за останні десять чи двадцять років християнство зробило великий поступ. Використання телебачення, радіо, газет, журналів і швидких засобів зв'язку призвело до того, що місіонерські старання здаються результативними настільки, наскільки це було неможливо на початку цього століття*. Тепер, коли одночасно можна звернутися до мільйонів глядачів в більшості країн світу, то може скластися враження, що навернення стали частішими, аніж можна було б сподіватися.

Але ці успішні результати це лише зовнішня оболонка. Приведені нижче діаграми показують неуспішність місіонерських старань в наверненні світу за останнє століття. Не дивлячись на всі ті гроші і посвячений час відсоток християн у світі зріс лише з 28% до 33%, тоді як нехристиян є до 67%, тобто дві

* написано в 1992 р.

третини все ще не наверненого світу. Візьмімо, крім того, до уваги сотні тисяч душ, що помирають кожного дня в нехристиянській розпачі, і спроби навернення світу виглядатимуть ще більш гнітючими.

Будучи навчені Словом, ми не можемо повірити, що великий Божий план спасіння мав коли-небудь потерпіти таке фіаско (і так не буде!). Яким полегшенням для стурбованої Божої дитини є факт, що пророк Ісаї провіщає, власне, такий стан речей разом з ліками для нього: «Ось темрява покриє землю і морок на народах. А над тобою з'явиться Господь, і його слава з'явиться на тобі. І царі підуть у твоєму світлі і народи [погани] у твоїй світлості» (Іс. 60:2,3, УБТ). В цьому проц-

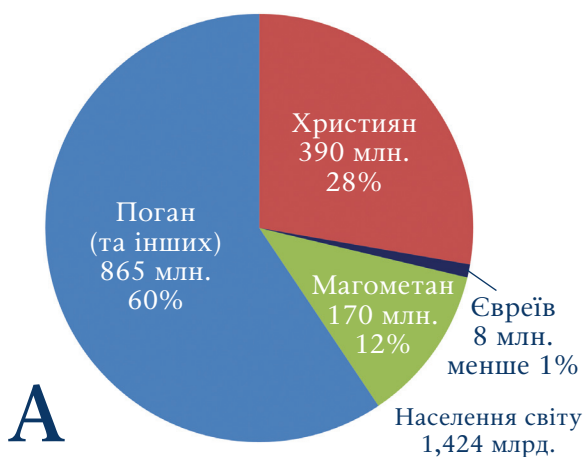
тві темрява роз'яснюється веселкою обітниць: «І... підуть... народи [загальні маси народів землі] у твоїй світлості».

Хоча це й надалі залишається правдою, що «темрява покриє землю і морок на народах», та світ не має назавжди лишатися в такому стані. Ми впевнені, що «надходить ранок» (Іс. 21:12, Хом.). Так як тепер Бог робить, що фізичне сонце світить над праведними і неправедними, так сонце праведності в день Тисячоліття засяє на користь цілого світу і «висвітлить таємниці темряви» (1 Кор. 4:5). Розпорошить шкідливі випари зла, несучи життя, здоров'я, мир і радість.

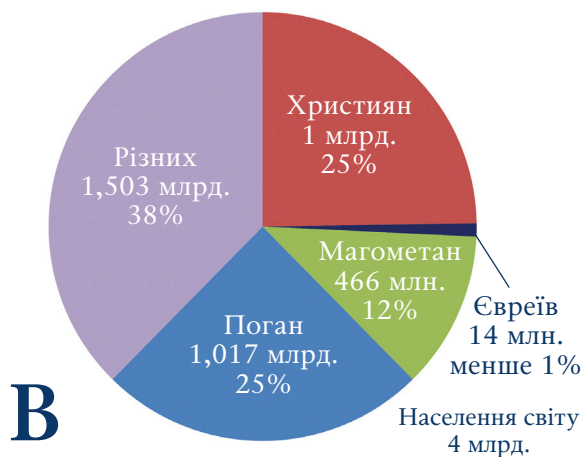
BS № 674, '92, 38; SB № 64, '93, 44

Діаграми, що показують відсоткове співвідношення християн та нехристиян серед населення світу.

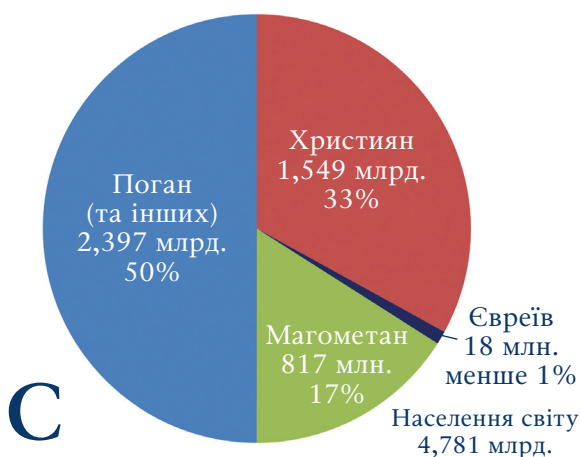
(Приклади з останніх років у порівнянні з 1 Томом, виданим в 1886 р.)

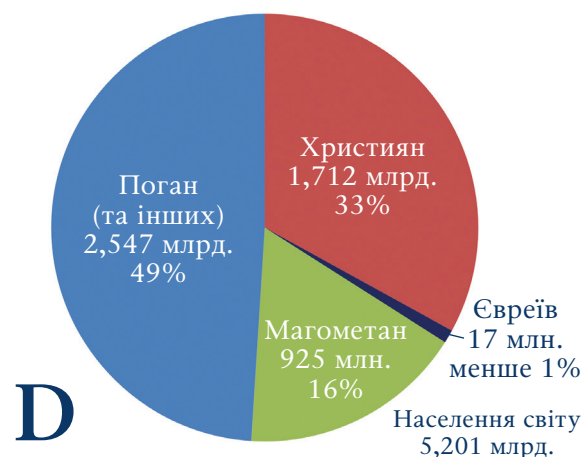
Виклади Святого Письма, Том 1, стор. 19
(англ. 26) виданий в 1886 р.

Альманах Reader's Digest,
виданий в 1975 р.

Всесвітній Альманах, виданий в 1992 р.
(дані за 1985 р.)

Всесвітній Альманах, виданий в 1991 р.
(дані за 1989 р.)

Цю та інші публікації можна знайти на сайті: <http://biblijnyjprapor.com.ua>

або можна писати на e-mail: smre@biblijnyjprapor.com.ua.

З цієї адреси доступні подібні сайти у: США, Франції, Німеччині, Великобританії, Польщі, Литві та Росії.